

Babamla Hasbihal

— gündeğan · 08 Mart 2020

On altı yaşımdaydım bırakıp gittin beni.
Her yıl ekim ayında yanarım babacığım.
Haberim olmadı ki son kez göreyim seni.
Sanki hiç ölmemiş sanarım babacığım.

Gelmedin diye kızma, inan haberim yoktu.
Öldüğünü duyunca gözyaşlarım hep aktı.
Hasretinin acısı içime hüzün ecti.
Yaram derim yaramdan kanarım babacığım.

Ne iyi insandın sen, olmadı ki hiç hasmın.
İçimi yakar gider her duyduğumda ismin.
Hep karşımda duruyor duvarda olan resmin.
Arzu halimi sana sunarım babacığım.

Yokluğunun bedeli her ne ise öderim.
Bayramlarda gelip mezarına giderim.
Ruhuna yasin okur, dualarda ederim.
Ağlar ağlar geriye dönerim babacığım.

Geceleri rüyama gelir babam girersin.
Açarak kollarını hep bağrına sararsın.
Üzülme sakın diye çok nasihat verirsin.
Böyle diyorsan eğer denerim babacığım.

Mecburen boyun eğdim alnındaki yazına.
Tam kırk yıldır hasretim o güzelim yüzüne.
Ne kadar alışmıştım oğlum diyen sözüne.
Her gün aklıma gelir anarım babacığım.

Bilirim babacığım kalmayacak hiç bir sağ.
Çok farklıydı seninle aramızda olan bağ.
En sonunda devrildi, dayandığım yüksek dağ.
Tam kökünden yıkıldı çınarım babacığım.

Nefes bile alamam, kalmışım babam darda.
Böyle zamansız gidip, düşürdün beni derde.
Hiç bir yere ayrılma, bekle gittiğın yerde.
Kanatlanır uçarım konarım babacağım.

Cemalettin GÜNDOĞAN

25.12.2019 / ANKARA